

Великотурски сан није још увек одсањан. Садашња происламска и милтантна политика Турске води на више колосека експанзионистичку политику уз видно урушавање стабилности на југу Европе и Балкану. Турска, као веран савезник САД и НАТО, води и „своју причу“ према земљама БРИКС, посебно према Русији и Кини али и са стратешким интересима у Ирану. Турци желе своју експанзију на Каспијском простору, али и на балканском, односно егејском и медитеранском простору. Званична турска политика премијера Ердогана води Турску у унутрашњу али и спољну конфронтацију на Балкану, посебно са Грчком и то на један арогантан начин.

Турски интереси у медитеранском басену и на Балкану

Турски стратешки интереси сада се умножавају у растуреној ирачкој држави и поцепаној сиријској, где се води грађански и спонзорисани рат са учешћем међународних интереса. Видљива је потреба власти у Анкари да се делује у деловима Азербејџана и Грузије али, пре свега, да се има јак утицај на дешавања на Кипру и у Грчкој. По писању листа Хуријет, Грци су нација поражена на свим фронтовима и, као таква, осуђена на одустајање од својих виталних интереса и зависност, у значајној мери, од утицаја Турске.

Турска жели да својом економијом и наметањем својих интереса угрози грчке енергетске и гасне интересе у егејско-јонском и медитеранском басену, пре свега у будућој експлоатацији гаса. Турска планира да буде монополиста егејске нафте и гаса преко својих јаких веза са руским и британским компанијама и јаким утицајем у будућим, завршним дешавањима око Сирије и око Ирана.

Друга геополитичка зона утицаја Турске је на Балкану, пре свега у БИХ, на Косову и у

БЈР Македонији али и у другим државама преко свог капитала. На овај начин Турска показује да себе види као “Немачку на југуистоку Европе“, онако како је било до 1912. године за време поделе интереса на том простору између немачко-аустроугарске и турско-отоманске империје.

Побуна „европских Турака“

САД су незадовољне политиком турског премијера који отворено шири ислам у Турској као секуларној држави. Више пута премијер Турске је сменио генерале у војном врху који су, по њему, припремали војни удар.

Садашња политичка и друштвена кретања и протести широм Турске управо су усмерни против премијера Ердогана који се понаша „као султан“ на Балкану и у овом ризичном делу евро-азијског прстора.

Турска сада, преко Ердоганове политике, покушава да уцењује Немачку око свог статуса у Европи и према ЕУ, игра двоструку игру са САД око НАТО политике према Сирији и Ирану и видно „енергетски кокетира“ са Русијом и Кином. На овај начин власт у Анкари открива како себе види као војну силу у овом делу света а тиме показује да представља претњу миру у региону. Управо због тога „европски Турци“ покушавају да сузбију азијски и великотурски менталитет премијера Ердогана, па није ни чудно што се и нобеловац Орхан Памук придружио демонстрантима који широм Турске протестују против Ердоганове политике происламске диктатуре у овом делу Европе погођеном ратом, економском кризом, сукобом интереса и крхим политичким односима Атине и Анкаре. Ширење политичких протеста у Турској, њихова дубина и оштрина захтева за смену Ердогана доводи Турску на ивици грађанског сукоба, али и више од тога - конфронтације са државама у региону, пре свега са Грчком и Кипром.

Истовремено, Турска има своје геополитичке интересе према Сирији која је у грађанском рату, и под теретом специјалне операције ЦИА. Турска је заоштрила односе и са новом египатском влашћу после смене - од стране војске а под утицајем САД - происламског председника Мурсија. Очито, турски исламски милитаризам је у успону и шири се у региону.

(Балкан магазин)